

Rigsdagstidende.

1861.   Forhandlingerne paa Folkethinget.   № 158.

Trettende Session.

41de Møde.

Løvetagen den 23de November Kl. 1.

(Forsfat.)

Schærning (fortsat): Det maatte alt-
saa være et Ønske, ja, jeg turde næsten sige en
Plikt fra Udvalgets Side at gjøre sig Umage
for at give Forslaget den bedst mulige Skik-
kelse, det kunde modtage, idet det dog mulig-
viis kunde blive til Lov; naar de ikke have gjort
det, saa ligger deri for mig et Beviis for, at
de i alt Væsentligt have fundet det brugbart
og godt, og det har jeg saa meget mere For-
trøstning til, som den Mand, til hvem der idag
ofte er blevet hentydet, har udarbejdet Forsla-
get med megen Flid. Han er naturligviis ble-
ven manet frem ligesoverfor et Forslag, som i
alt Væsentligt har sin Oprindelse og sin Form
fra ham; man har sagt, at han satte saa me-
gen Priis paa at faae Skiftevæsenet bedre ord-
net, end det nu er, at han, naar han havde at
vælge imellem sit eget Forslag, men som ikke
kunde blive til Lov, og det, der er kommet fra
Regjeringen som Forbedring af Skiftevæsenet,
og som kunde blive til Lov, saa vilde han hel-
lere opgive sit eget Forslag. Jeg holder mig
overbeviist om, at dersom han stod nu her i
denne Sal og havde den Erkjendelse nu, da
Retsvæsenets Ordning allerede er saa vidt ind-
ledet, at der foreligger et Forslag til Rævnings-
dommernes Indførelse, og da Sagen trænger
sig paa som Noget, der ikke kan vises bort,
medmindre Regjeringen mere og mere seer, at
denne Forsamling her ikke lægger rigtig Vægt
paa dette væsentlige Punkt deraf, Søndringen

mellem Domsmagten og den udøvende Magt —
jeg siger, at naar han kom til den Erkjendelse,
at det maatte bevises ved en bestemt Udtalelse
her fra Thinget, hvad kun kan skee ved en be-
stemt Afstemning, hvorledes Thinget betragter
Sagen, saa vilde han, det tør jeg nok sige, saa
meget er han passioneret for en Forandring af
Retsvæsenet i den Retning, som Grundloven
antyder, hellere med os forsøge at vise Regje-
ringen, hvor stor Vægt vi lægge paa, at det,
som i sig selv er en Handling af den udøvende
Magt, bliver sondret fra det, der er den egent-
lige Domsmagt, og paa at man ikke bliver ved,
paa en uklar og uhenigtsmæssig Maade at
blande de to Ting sammen for at sjerne det
Dielik, da en endelig Afgjørelse skal finde
Sted, end holde paa Regjeringens Forslag.
Det er efter min Mening af Bigtighed i Kjø-
benhavn, men det er endnu af langt større
Bigtighed omkring i Landet, fordi at dersom vi
ikke komme til at faae haandhævet netop det
Princip, at hvad der hører til Skiftevæsenet
ikke er Dommeresag, saa beholde vi, under Paa-
skud af, at der er saa meget at bestille for de
mange Dommere, det aldeles overveciende Dom-
merantal, et Antal, der gaaer langt ud over
hvad vi have nødvendigt, og det er en Finants-
sag; en Dommer — det er sagt os — er dyr,
hans Retfærdighed koster mange Penge, og der-
for bør vi være fattede paa at kunne besørge
de Sager, som kunne besørges af Andre end
disse dyre Dommere, af andre Personer, hvis
Retfærdighed vi godt kunne stole paa, thi der
er ogsaa Retfærdighed udenfor den Klasse Folk,
hvoraf Dommerne tages. Naar et æret Med-
lem (Feddersen) har raadet til at blive staaende